

Arrest

nr. 223 812 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 februari 2019 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (visum type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwt op 3 juli 2018 met de Belgische B.S.F. te Amman, Jordanië.

1.2. Verzoeker dient op 21 augustus 2018 een aanvraag in voor de afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met mevrouw B.S.F.

1.3. Op 18 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van toekenning van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype: Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op 21.08.2018 werd via de Belgische diplomatieke post in Amman een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van [A.T.], geboren op 23.10.1995, van Syrische nationaliteit, om zijn echtgenote in België, [F.S.B.], geboren op 10.07.1956, van Belgische nationaliteit, te vervoegen; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde levensgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus te worden nagegaan of het afgesloten huwelijk tussen betrokkenen voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste. Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners met betrekking tot het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen.

Op basis van de interviews die van beiden werden afgenomen op de Belgische ambassade op 23.10.2018 blijkt duidelijk dat het huwelijk in kwestie echter niet gebaseerd is op een stabiele en duurzame relatie:

- Betrokkenen zouden elkaar via Facebook ontmoet hebben, waar mijnheer de eerste stap gezet heeft. Na anderhalf jaar contact via Facebook, is mevrouw voor twee weken naar Jordanië gekomen. Tijdens dezelfde reis vond het huwelijk reeds plaats.

- Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke taal: mevrouw spreekt geen Arabisch en mijnheer spreekt zo goed als geen Engels. Wanneer hem een vraag in het Engels gesteld wordt, dient deze telkens in het Arabisch te worden vertaald. Volgens mevrouw "begint de communicatie nu beter te gaan". In het begin verliepen de contacten via de vertaalfunctie van Facebook.

- Mijnheer kan het verloop van de relatie nauwelijks reconstrueren en spreekt zichzelf daarbij voortdurend tegen.

- Het huwelijk vond plaats op 03.07.2018. Noch mevrouw, noch mijnheer kunnen echter de juiste huwelijksdatum meedelen. Volgens mevrouw was het 4 juli, terwijl mijnheer het huwelijk situeert op 23 juli.

- Volgens mevrouw gebeurde het huwelijksaanzoek in een opwelling op 3 juli, op de laatste dag van haar vakantie. Er kan dus alleszins gesproken worden van een zeer snelle gang van zaken aangezien het huwelijk afgesloten werd tijdens de eerste ontmoeting. Reeds één dag later, op 4 juli, werd het huwelijk voltrokken. Hoewel het aanzoek in een opwelling gebeurde, geeft mevrouw later toe dat zij reeds alle nodige documenten vanuit België meegebracht had om te kunnen trouwen. Ze verklaarde daarbij "vier dagen rondgelopen te hebben" om alle nodige formaliteiten te kunnen regelen.

- Er was geen enkel familielid van mijnheer aanwezig op het huwelijk. Mevrouw beweerde aanvankelijk dat zijn vader aanwezig was, maar dient die verklaring in te trekken bij dieper doorvragen. Ook wat de getuigen betreft, spreken betrokkenen elkaar tegen. Volgens mijnheer waren de getuigen een vriend en iemand van het gerechtshof, volgens mevrouw echter waren het twee onbekenden van het gerechtshof.

- Er bestaan geen foto's van het huwelijk.

- Geen van beiden kan zich herinneren welke kleren ze die dag precies droegen.
- Tijdens het tweede bezoek van mevrouw logeert zij niet bij haar echtgenoot, maar wel in een hotel. Ze verklaart dat ze daar alleen logeerde en alle kosten zelf heeft gedragen. Mijnheer daarentegen stelt dat ze daar samen verbleven en dat hij de helft van de kosten voor zijn rekening heeft genomen. Hij beweert verder dat mevrouw op het moment van het interview daar al "enkele maanden" verblijft, terwijl zijzelf aangeeft op 13 oktober pas te zijn aangekomen.
- Volgens mevrouw verblijft zij alleen op hotel "uit respect voor zijn familie". Ze heeft de familie van haar man ontmoet en ondersteunt hen ook financieel.
- De Belgische familie van mevrouw werd niet op de hoogte gesteld van het huwelijk. - Mijnheer beweert dat hij sinds een jaar als kapper werkt, terwijl mevrouw verklaart dat hij geen vast werk heeft en enkel sporadisch werkt als vloerder.
- Mevrouw geeft zelf aan niet te weten of de relatie wel zal werken, geeft toe impulsief gehandeld te hebben maar zegt "heel verliefd" te zijn.
- Mijnheer kent noch de geboortedatum, noch de geboorteplaats van zijn echtgenote. Hij kan evenmin haar naam correct schrijven.
- Wat het toekomstproject in België betreft, geven beiden aan dat de echtgenoot Nederlands zal leren, zich integreren en werk zoeken. Tot zolang, zal mevrouw hem financieel ondersteunen. Zodra hij werk heeft, zal mijnheer maandelijks 280 JOD (340 euro) afdragen aan zijn familie.
- Huidige communicatiemiddelen zijn Whatsapp en facebook. Geen enkele live communicatie. Op hun facebook-pagina's zijn echter geen gezamenlijke foto's terug te vinden of enige verwijzing naar elkaar, hooguit werden enkele hartjes gepost.

Op basis van de hogervermelde elementen, het grote leeftijdsverschil tussen betrokkenen (bijna 40 jaar), het puur formalistische karakter van het huwelijk, de snelle gang van zaken, de vele tegenstrijdige verklaringen en de ogenschijnlijk zeer beperkte kennis over elkaars achtergrond, is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat deze combinatie van verschillende factoren samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren die erop wijzen dat de intentie van minstens één van de echtgenoten niet gericht is op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert bijgevolg het op 03.07.2018 afgesloten huwelijk tussen A.T. en F.S.B. te erkennen.

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de synthesememorie als een processtuk "waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat "het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen

de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing "opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure" (Parl.St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de voornoemde wet van 4 mei 2007 voorzag enkel in een "repliekmemorie", doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. Uit de wetsgeschiedenis van de voormelde wet van 29 december 2010 blijkt dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor een administratieve overlast zorgde (Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0772/001, 22-23).

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit het enig middel in zijn synthesememorie blijkt dat verzoeker de schending van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek, van de materiële motiveringsplicht en van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief machtsoverschrijding, wenst te weerhouden. Hij licht deze als volgt toe:

"De verzoekende partij verwijst naar haar inleidend verzoekschrift om de middelen te duiden, die zij heeft opgeworpen. In de nota met opmerkingen geraakt de verwerende partij niet verder dan een theoretische uiteenzetting van de mogelijkheden en de beperkingen die, enerzijds, de Dienst Vreemdelingenzaken en, anderzijds, ' uw Raad heeft omtrent de beoordeling aangaande het al dan niet schijnkarakter van het huwelijk. Hierbij meent de verwerende partij en drie bladzijden nodig te hebben om theoretisch uiteen te zetten wat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Verder dan een theoretische uiteenzetting en de opsomming van wat in de bestreden beslissing staat, geraakt de verwerende partij niet. De verwerende partij geeft m.a.w. geen inhoudelijke weerslag op hetgeen is geschreven in het verzoekschrift, dat hier als herhaald wordt beschouwd, wat betreft het middel. De verwerende partij geeft aan en erkent geen rechtsmacht te hebben met betrekking tot artikel 146 B.W.. Toch is de bestreden beslissing hierop volledig gebaseerd. In haar middel schreef de verzoekende partij reeds dat in het volledige dossier op geen enkel moment wordt ingegaan op het visum gezinshereniging, waar er enkel gesproken wordt over het huwelijk en het al dan niet schijnkarakter ervan. Dit element gaf de verzoekende partij aan en alleen dit element heeft geleid tot de weigering van de erkenning van het huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken. Daaruit wordt dan automatisch afgeleid dat de beoordeling ten gronde van de weigering gezinshereniging afdoende gemotiveerd is. De verzoekende partij heeft hier uitdrukkelijk gewezen op de machtsoverschrijding op pag; 5 van haar verzoekschrift, die - ongeacht artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen achteraf. Het middel dienaangaande dient administratief te zijn en kan niet voortvloeien uit de beoordeling binnen de rechtsmacht van de DVZ. Samenvattend is het middel dus wel degelijk gegrond."

3.2. Waar verzoeker de schending weerhoudt van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag ontbreekt. Artikel 10, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op gezinshereniging met legaal in België verblijvende derdelanders. Deze situatie doet zich in casu niet voor.

Verzoekers visumaanvraag van 21 augustus 2018 betrof immers enkel een vraag tot gezinshereniging met een Belgisch onderdaan, mevrouw S.B.F. Bijgevolg steunt de bestreden beslissing terecht op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de schending weerhoudt van "een aantal beginselen van behoorlijk bestuur", laat hij na, afgezien van de weerhouden schending van de materiële motiveringsplicht en machtsoverschrijding, in

zijn synthesesmemorie te expliciteren welk rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur hij eventueel nog geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin worden afgeleid.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het is niet betwist dat verzoeker een Jordaanse huwelijksakte voorlegde ter staving van zijn visumaanvraag in het kader van gezinshereniging met een Belg.

Op zulke buitenlandse authentieke akte is vervolgens artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) van toepassing, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, inclusief de verwerende partij, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De verwerende partij is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op afgifte van een visum lang verblijf op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan.

In tegenstelling tot wat verzoeker repliceert in zijn synthesesmemorie, is de verwerende partij derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De verwerende partij kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende de verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende visumaanvraag, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van artikel 21 van het WIPR, inhoudt.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag de verwerende partij te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de internationale openbare orde.

De verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop verzoeker zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie "*van minstens één van de echtgenoten*" kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt ten slotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank.

De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de verwerende partij, noch over de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om verzoeker dit visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.5. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van de visumaanvraag, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op deze wetsbepaling.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook een feitelijke motivering, met name dat het gevraagde visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met een Belg wordt geweigerd omdat de verwerende partij weigert de buitenlandse huwelijksakte te erkennen.

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR in samenhang met artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Zij weigert het huwelijk te erkennen omdat uit het onderzoek blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Hierbij wordt verwezen naar de interviews die van verzoeker en mevrouw S.B.F. werden afgenomen op de Belgische ambassade te Amman op 23 oktober 2018 en de bevindingen die daaruit zijn gekomen.

Op grond van deze bevindingen komt de verwerende partij tot de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

Om die reden kan verzoeker zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een visum te doen afleveren met het oog op gezinshereniging met mevrouw S.B.F.

3.6. Uit de bestreden visumweigering blijkt dat de verwerende partij in casu alle pertinente gegevens is nagegaan die zij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Zij is met name nagegaan of verzoeker voldoet aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij zij, bij de uitoefening van deze bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van de voorgelegde Jordaanse huwelijksakte heeft onderzocht overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De verwerende partij geeft een uitgebreide feitelijke motivering waarin duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap,

zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde en waarom het visum gezinshereniging verzoeker bijgevolg dient te worden geweigerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden visumweigering op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde, derwijze dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het gevraagde visum te verkrijgen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij, in het licht van het vastgestelde schijnhuwelijk en de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat hij zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging met mevrouw S.B.F.

3.7. De Raad stelt verder vast dat de inhoudelijke kritiek van verzoeker en de aangevoerde schending van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat zijn huwelijk met mevrouw S.B.F. wel degelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van de middelen inhoudt dat de Raad wordt gevraagd om na te gaan of de verwerende partij onterecht de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat de verwerende partij in casu ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en dit de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook ontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de verwerende partij dat de buitenlandse huwelijksakte in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

3.10. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet en het WIPR, niet overschreden.

Het enige middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond en geeft geen aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES